

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoP/8/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8415208043
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8415208043.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., vo veci starostlivosti súdu o mal. S. S.H., J. X.X.XXXX, bytom X.. S. XXXX/XX, N. G., zastúpený Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Kežmarok, navrhovateľky N. S., J. X.XX.XXXX, bytom X.. S. XXXX/XX, N. G., zastúpená JUDr. Martinom Bašistom, advokátom, Štefánikova 8, Poprad a Z. S., nar. XX.X.XXXX, bytom X.. S. XXXX/XX, N. G., zast. JUDr. Martinom Bašistom, advokátom, so sídlom Štefánikova 8, Poprad, deti rodičov S. S., V. H., J. X.X.XXXX, G. X.. S. XXXX/XX, N. G., zastúpená JUDr. Martinom Bašistom, advokátom, so sídlom Štefánikova 8, Poprad a otca Z.Á. S., ako povinný a odporca, J. XX.X.XXXX, bytom L. S. XXXX/XX, N. G., zastúpený JUDr. Pavlom Zavackým, advokátom, so sídlom Hradné námestie 29, Kežmarok, o návrhu na určenie výživného, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č.k. 6P 108/2015-139 zo dňa 12.2.2018 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd návrh matky na určenie výživného na N. S. a mal. S. S. za obdobie od 15.11.2012 do 31.12.2014 zamietol. Návrh matky na určenie výživného na N. S. a mal. S. S. za obdobie od 1.1.2015 do 11.6.2015 zastavil. Návrh plnoletého dieťaťa Z. S. zamietol. Rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o návrhu v tom čase ešte matky maloletých detí N. M. S. a plnoletého dieťaťa Z. S., ktorí žiadali upraveným žalobným návrhom, aby súd určil otcovi povinnosť prispievať na výživu N. sumou 200 eur za obdobie od 15.11.2012 do 11.6.2015, na výživu mal. S. sumou 200 eur za obdobie od 15.11.2012 do 11.6.2015 a u Z. sumou 200 eur za obdobie od 15.11.2012 do 20.7.2014.

Prvoinštančný súd vykonal dokazovanie a oboznámil sa s pripojenými prvoinštančnými spismi a zistil, že rozsudkom Okresného súdu Kežmarok č.k. 4P 1/2012-168 zo dňa 21.10.2014 prvoinštančný súd rozviedol manželstvo rodičov maloletých detí N. a S.. Zastavil konanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode manželstva k Z. S., ktorý bol plnoletým dieťaťom rozvedených rodičov. Maloleté deti N. a S. na čas po rozvode zveril do osobnej starostlivosti matke a rozhodol o povinnosti otca prispievať na výživu mal. N. sumou 120 eur mesačne a na výživu mal. S. sumou 60 eur mesačne. Tento rozsudok bol vo vzťahu k výživnému potvrdený aj odvolacím súdom a výrok o výživnom sa stal právoplatným dňa 11.6.2015. Rozvod manželstva sa stal právoplatným dňa 21.10.2014.

Počas rozvodového konania matka maloletých detí podala návrh na vydanie predbežného opatrenia a žiadala predbežne zveriť maloleté deti Z., N. M. S. do výchovy a starostlivosti matky a zároveň aby bolo určené výživné vo výške 200 na každé maloleté dieťa. Prvoinštančný súd uznesením z 20.4.2012 pod

č.k. 4P 4/2012-17, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.5.2012 nariadil predbežné opatrenie, ktorým zaviazal otca prispievať na výživu maloletých detí každému zodpovedajúcou 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené a nepľnoleté dieťa počnúc dňom právoplatnosti tohto uznesenia. Následne po tom, čo bolo vydané predbežné opatrenie, prvoinštančný súd uznesením zo dňa 22.11.2012 pod č.k. 2P 85/2012-4, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 26.1.2013, začal konanie vo veci starostlivosti súdu o mal. deti Z., N. M. S. S.. Keďže matka maloletých detí písomne žiadala o zastavenie konania z dôvodu, že otec maloletých detí platí na výživu (podanie, ktoré podala matka na súd dňa 14.5.2013), žiadala, aby sa vo veci nekonalo, súd uznesením č.k. 2P 85/2012-11 konanie zastavil a vo veci ďalej nekonal. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.8.2013.

Na čas po rozvoде bolo rozhodnuté o povinnosti platiť výživné zo strany otca na Z. S. od 8.1.2015 do 17.8.2015 sumou 150 eur mesačne a od 18.8.2015 do budúca sumou 90 eur mesačne. Uznesenie č.k. 9C 2/2015-82 nadobudlo právoplatnosť dňa 18.12.2015.

Matka maloletých detí na podanom návrhu, ako aj pľnoleté deti na podanom návrhu trvali. Žiadali návrhu vyhovieť. Matka uviedla, že podala návrh na rozvod manželstva, konanie trvalo niekoľko rokov, v tom čase otec opustil spoločnú domácnosť, zavádzal matku maloletých detí, že si bude plniť vyživovací povinnosť v plnom rozsahu, neskôr jeho príjmy nepostačovali na vyživovacie povinnosti.

Otec s návrhom nesúhlasil a kolízna opatrovníčka žiadala vo vzťahu k maloletým deťom návrhu vyhovieť. Prvoinštančný súd vec posúdil podľa § 77 ods. 1 Zákona o rodine. Súd uviedol, že ust. § 77 ods. 1 veta tretia Zákona o rodine zdôrazňuje výnimočnosť priznania výživného pre maloleté dieťa spätne pred začatím konania. Rodič uplatňujúci nárok dieťaťa na výživu musí preukázať dôvody, ktoré mu bránili uplatniť nárok voči povinnému rodičovi ihneď po tom, ako povinný rodič prestal dobrovoľne plniť svoju vyživovaciu povinnosť, resp. neprispieval na výživu dieťaťa v dostatočnom rozsahu. Súd zdôraznil, že povinnosť rodiča uplatňovať výživné pre maloleté dieťa vyplýva z ust. § 28 ods. 1 písm. a/ Zákona o rodine, podľa ktorého súčasťou rodičovských práv a povinností je najmä sústavná a dôsledná starostlivosť o výchovu, zdravie a výživu a všestranný vývin maloletého dieťaťa.

V písomnom podaní návrhu, jeho dôvodoch, výsluchu matky na pojednávaní, ako aj z tvrdenia právneho zástupcu matky súd nemal preukázané, že dôvody, ktoré boli nimi uvedené, patria medzi objektívne, ktoré by matke maloletých detí bránili k uplatneniu práva podať návrh proti otcovi maloletých detí na určenie výživného a nejde ani o dôvody, ktoré by ospravedlňovali možnosť, resp. len s ťažkosťami začať konanie o určenie výživného skôr.

Prvoinštančný súd upriamil pozornosť aj na skutočnosť, že na Okresnom súde Kežmarok bolo začaté konanie z úradnej povinnosti vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti S. uznesením zo dňa 22.11.2012 podľa § 81 ods. 1 - 4 O.s.p. Podnetom pre začatie konania súdu ex offo bola okolnosť, že bolo vydané predbežné opatrenie Okresným súdom Kežmarok pod sp. zn. 4P 4/2012, kde súd zaviazal otca maloletých detí platiť na ich výživu. Konanie bolo zastavené z dôvodu, že matka maloletých detí osobne do úradného záznamu dňa 14.5.2013 uviedla, že otec maloletých detí platí na deti a žiadala, aby sa vo veci nekonalo.

Preto prvoinštančný súd návrh matky na určenie výživného na mal. deti N. M. S. S. za obdobie od 15.11.2012 do 31.12.2014 zamietol.

Matka maloletých detí N. M. S. žiadala, aby súd určil výživné otcovi aj za obdobie od 1.1.2015 do 11.6.2015. Z pripojeného spisu Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 4P 1/2012 súd však zistil, že manželstvo rodičov maloletých detí bolo rozvedené dňa 31.12.2014. Súd v časti výroku o výživnom v bode 4 rozsudku č.k. 4P 1/2012-168 zo dňa 21.10.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 7CoP 5/2015-194 zo dňa 20.5.2015 rozhodol, že otec maloletých detí je povinný počnúc dňom právoplatnosti rozsudku o rozvoде manželstva platiť na výživu maloletých detí výživné, na mal. N. 120 eur mesačne a na mal. S. 60 eur mesačne.

Aplikujúc ust. § 161 ods. 1 CSP prihládajú v každom štádiu konania na splnené podmienky konania a § 161 ods. 2 CSP, kde pokiaľ bráni neodstrániteľná procesná podmienka ďalšiemu konaniu, súd konanie zastaví, dospel prvoinštančný súd k záveru, že o veci sa už právoplatne rozhodlo, teda konaniu o určenie výživného za obdobie od 1.1.2015 do 11.6.2015 podľa § 230 CSP bráni prekážka právoplatne rozhodnutej veci a konanie zastavil.

Vo vzťahu k návrhu pľnoletého syna Z. S. na určenie spätného výživného za obdobie od 1.1.2015 do 11.6.2015 tento zamietol s poukazom na ust. § 77 ods. 1 veta druhá Zákona o rodine, keď výživné možno priznať len odo dňa začatia súdneho konania. Pľnoleté dieťa podalo návrh dňa 12.11.2015 a výživné si uplatnilo za obdobie od 15.11.2011 do 20.7.2014.

O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 52 CMP.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie všetci navrhovatelia. Namietali nesprávne právne posúdenie prejednávanej veci. Navrhovatelia poukázali na to, že z vykonaného dokazovania a vylučovania matky jednoznačne vyplýva a potvrdzuje sa matkou uvádzané, že práve konanie odporcu - otca detí spôsobilo, že sa matka maloletých detí nemohla domáhať práva na určenie výživného na čas do rozvodu. Odporca ako otec maloletých detí svojim konaním dostal matku do ťažkej situácie pred rozvodom, keď opakovane odchádzal a prichádzal naspäť do domácnosti bez toho, aby sa zaujímal o matku alebo o deti. Navrhovateľka s cieľom zachrániť rodinu verila jeho sľubom, že sa vráti späť a bude sa riadne starať o deti. Počas tohto obdobia zavádzal matku maloletých detí, neuviedol, kde sa zdržuje a popieral svoje príjmy. V tomto období sa nachádzal v USA, následne bol v Rakúsku. Tvrdil a sľuboval, že dlžné výživné doplatí, preto sa matka starala sama o tri maloleté deti z úplného minima. Navrhovatelia žiadali, aby súd návrhu v celom rozsahu vyhovel.

4. Kolízna opatrovníčka maloletého dieťaťa vo vyjadrení k odvolaniu zotrvala na svojich stanoviskách, ktoré predniesla pred prvoinštančným súdom.

5. Otec maloletých detí vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že matka žiadnym spôsobom nepreukázala dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 77 ods. 1 Zákona o rodine, aby malo byť priznané výživné za dobu troch rokov späťne odo dňa začatia súdneho konania. Počas celého konania matke v tom nebránila žiadna prekážka, v spomínanom období prebiehali ďalšie konania na Okresnom súde v Kežmarku, vrátane konania o rozvod manželstva a vo všetkých týchto konaniach bola právne zastúpená svojim právnym zástupcom. Pred Okresným súdom Kežmarok už prebiehalo konanie o úpravu rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu, ktoré bolo zastavané na návrh matky z dôvodu, že si otec plní svoju vyživovaciu povinnosť. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.8.2013. Návrh na rozvod manželstva bol navrhovateľkou podaný dňa 30.3.2012, následne dňa 6.12.2012 na návrh oboch účastníkov konania bolo konanie prerušené, pretože došlo k obnove manželského spoluzitia. O pokračovaní v konaní požiadala navrhovateľka ako matka maloletých detí dňa 3.10.2013. Otec opustil spoločnú domácnosť až v decembri 2013. Do tohto obdobia sa podieľal na nákladoch spojených s chodom domácnosti. Do konca mesiaca apríl 2014 bol práceneschopný, do konca mája 2014 bol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie bez výplaty dávok. Pracovať začal až v júni 2014. Počas celého obdobia si plnil svoju vyživovaciu povinnosť určenú v predbežnom opatrení. Manželstvo rodičov bolo rozvedené 21.10.2014, rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 31.12.2014, čiže požadované výživné po tomto termíne nemá žiadnu oporu v žiadnom právnom predpise. Žiadal potvrdiť rozsudok ako vecne správny.

6. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 2 ods. 1 CMP v spojení s ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v ust. § 62 a nasl. CMP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne. Prvoinštančný súd dostatočne a správne zistil skutočný stav veci, správne aplikoval právny predpis a správne vo veci aj rozhodol. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a navyše, vzhľadom na odvolacie námietky navrhovateľov a matky maloletého dieťaťa udáva:

7. Ust. § 77 ods. 1 Zákona o rodine je zákonným ustanovením, ktoré umožňuje žiadať o výživné. Právo na výživné ako majetkové právo explicitne sa nepremlčuje, ale oprávnená osoba môže bez časového obmedzenia po vzniku vyživovacej povinnosti domáhať sa výživného. Povinný nemôže odvrátiť tento nárok tým, že uplynula zákonná lehota od času, kedy sa právo mohlo uplatniť po prvýkrát. Platí však, že takéto výživné je možno priznať pri dospelých osobách len odo dňa začatia súdneho konania a u maloletých detí najdlhšie po dobu troch rokov späťne.

Pri určovaní výživného na maloleté deti za obdobie späťne tri roky, zákon stanovuje, tak, ako to správne uviedol prvoinštančný súd, kritérium, podľa ktorého je možno takéto výživné priznať len vtedy, ak existovali dôvody hodné osobitného zreteľa pre situáciu, že rodič, ktorého bola zákonná povinnosť zabezpečiť výživné pre zverené maloleté dieťa, preukáže, že nemohol z určitých subjektívnych či objektívnych dôvodov riadne uplatniť na maloleté dieťa tento nárok. Dôvody hodné osobitného zreteľa je potrebné posúdiť najmä pre potrebu zamedzenia špekulácií a zneužívania možnosti priznávať výživné pre maloleté dieťa. Preto každý, kto je oprávnený v mene maloletého dieťaťa požiadať o určenie výživného, musí pristupovať zodpovedne a včas k riešeniu tejto otázky.

Súd musí vyhodnotiť, aké okolnosti viedli oprávnenú osobu k uplatneniu si návrhu na výživné včas a výživné môže a nemusí priznať späťne. Relevantným dôvodom, ktorý je možné posúdiť ako dôvod,

ktorý neprekáža určeniu výživného spätne, je napríklad zdravotný stav oprávnenej osoby, ďalej konanie povinnej osoby, ktoré má znaky trestného činu spočívajúce v bránení nároky na výživné (vyhrážky, násilie a podobne), alebo takou okolnosťou je aj spoliehanie sa na prísľub dodatočného splnenia výživného zo strany povinnej osoby. Takéto dôvody však musia byť jednoznačne a striktné preukázané.

8. Prvoinštančný súd vo vzťahu k maloletým deťom nezistil, že by v čase približne tri roky pred rozvodom, teda od 15.11.2012 existovali na strane matky maloletých detí akékoľvek dôvody odôvodňujúce prihliadnuť ako na dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré je možné toto výživné priznať spätne. Je pravdou, že matka maloletých detí pred právoplatnosťou konania o rozvod manželstva mala predbežným opatrením upravené rodičovské práva a povinnosti k maloletým deťom, otcovi bola stanovená vyživovacia povinnosť predbežným opatrením. Na základe tohto právoplatného uznesenia o predbežnom opatrení bolo zo strany prvoinštančného súdu ex offo začaté konanie o umiestnenie maloletých detí a o určenie výživného. Toto konanie riadne pred prvoinštančným súdom prebiehalo, avšak na žiadosť matky po tom, čo deklarovala, že otec na výživu riadne prispieva, navrhla konanie zastaviť a ďalej v ňom nepokračovať. Aj naďalej následne platilo predbežné opatrenie, na základe ktorého otec prispieval na výživu maloletých detí minimálnou sumou.

V priebehu konania o rozvod manželstva obaja manželia súhlasili s prerušením konania z dôvodu pokusu o úpravu manželského spoluzitia. Až v októbri 2013 matka maloletých detí opätovne požiadala o pokračovanie v konaní. V tom čase mohla mať najneskôr informácie o tom, že otec na výživu neprispieva, resp. že by bolo vhodné, aby boli upravené tieto práva a povinnosti maloletých detí na čas do rozvodu. Matke nič nebránilo tomu, aby takýto návrh podala, alebo aby prostredníctvom svojho advokáta alebo aj kolíznej opatrovníčky požiadali súd o určenie výživného na maloleté deti. Nebolo zistené, že by matka mala nejakú zákonnú prekážku, ktorú by v tomto štádiu konania vyhodnotil ako dôvod hodný osobitného zreteľa a stanovil výživné na maloleté deti spätne.

Určenie výživného na maloleté deti spätne pred začatím konania je obmedzené preukázaním dôvodov hodných osobitného zreteľa, čo svedčí o výnimočnosti priznania výživného pre maloleté deti takýmto spôsobom, ale aj snaha zamedziť možným špekuláciám a zneužívaniu tejto možnosti. Prvoinštančný súd skúmal dôvody, ktoré mohli brániť matke v tom čase všetkých maloletých detí uplatniť si zákonný nárok hneď po tom, čo si povinný rodič prestal plniť svoju vyživovaciu povinnosť a prečo návrh na plnenie vyživovacej povinnosti matka v mene maloletých detí neuplatnila včas. Takéto dôvody nezistil a zo závermi prvoinštančného súdu sa stotožňuje aj odvolací súd. Ani v odvolacom konaní takéto okolnosti nevyšli najavo.

9. Správne rozhodol prvoinštančný súd aj o zastavení konania pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Nie je možné priznať spätne výživné na čas „do rozvodu“ za obdobie, kedy riadne výživné bolo určené v rozvodovom rozsudku na čas po rozvode manželstva rodičov maloletých detí. Správne prvoinštančný súd pre prekážku rozsúdenej veci konanie zastavil.

10. Vo vzťahu k plnoletému dieťaťu je potrebné uviesť, že podľa § 77 ods. 1 Zákona o rodine výživné plnoletému dieťaťu je možné priznať len odo dňa začatia súdneho konania. Súdne konanie v tejto veci začalo dňa 12.11.2015. Preto Z. S. nemá nárok na spätné výživné za obdobie od 15.11.2012 do dátumu podania tohto návrhu.

11. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako správny potvrdil.

12. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 2 ods. 1 CMP a podľa § 52 CMP.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.